

Audiència. L'Any de la Fe. “L'Església té les arrels en l'ensenyament dels Apòstols”

El papa Francesc en l'audiència del 16 d'octubre va parlar del significat de l'expressió del credo: l'Església és apostòlica.

27/10/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Quan recitem el credo diem «Crec en l'Església una, santa, catòlica i apostòlica». No sé si heu reflexionat mai sobre el significat que té l'expressió «l'Església és apostòlica». Potser en alguna ocasió, venint a Roma, heu pensat en la importància dels apòstols Pere i Pau, que hi van donar la seva vida per portar i testimoniar l'Evangelí.

Però és més. Professar que l'Església és apostòlica significa subratllar el vincle constitutiu que ella té amb els Apòstols, amb aquell petit grup de dotze homes que Jesús un dia va cridar a si; els va cridar pel seu nom, perquè romanguessin amb Ell i per enviar-los a predicar (cf. *Mc* 3, 13-19). «Apòstol», en efecte, és una paraula grega que vol dir «enviat». Un apòstol és una persona que és manada, és enviada a fer quelcom i els Apòstols van ser triats, cridats i enviats per Jesús, per continuar la seva obra, o sigui pregar -és la

primera tasca d'un apòstol- i, segon, anunciar l'Evangeli. Això és important, perquè quan pensem en els Apòstols podríem pensar que van ser enviats només a anunciar l'Evangeli, a fer moltes obres. Però en els primers temps de l'Església hi va haver un problema perquè els Apòstols havien de fer moltes coses i llavors van constituir els diaques, perquè els Apòstols tinguessin més temps per pregar i anunciar la Paraula de Déu. Quan pensem en els successors dels Apòstols, els bisbes, inclòs el papa, perquè també ell és bisbe, hem de preguntar-nos si aquest successor dels Apòstols en primer lloc prega i després si anuncia l'Evangeli: això és ser apòstol i per això l'Església és apostòlica. Tots nosaltres, si volem ser apòstols com explicaré ara, hem de preguntar-nos: jo prego per la salvació del món? Anuncio l'Evangeli? Aquesta és l'Església

apostòlica! És un vincle constitutiu que tenim amb els Apòstols.

Partint precisament d'això voldria subratllar breument tres significats de l'adjectiu «apostòlica» aplicat a l'Església.

1. L'Església és apostòlica perquè està fundada en la predicació i la pregària dels Apòstols, en l'autoritat que els ha estat donada per Crist mateix.

Sant Pau escriu als cristians d'Efes:

«Vosaltres sou ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu. Formeu un edifici construït sobre el fonament dels Apòstols i els Profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular» (2, 19-20), o sigui, compara els cristians amb pedres vives que formen un edifici que és l'Església, i aquest edifici està fundat sobre els Apòstols, com columnes, i la pedra que sosté tot és Jesús mateix. Sense Jesús no pot existir l'Església! Jesús és precisament la base de l'Església, el

fonament! Els Apòstols van viure amb Jesús, van escoltar les seves paraules, van compartir la seva vida, sobretot van ser testimonis de la seva mort i resurrecció. La nostra fe, l'Església que Crist va voler, no es fonamenta en una idea, no es fonamenta en una filosofia, es funda en Crist mateix. I l'Església és com una planta que al llarg dels segles ha crescut, s'ha desenvolupat, ha donat fruits, però les seves arrels estan ben plantades en Ell i l'experiència fonamental del Crist que van tenir els apòstols, elegits i enviats per Jesús, arriba fins a nosaltres. Des d'aquella planta petita fins als nostres dies: així l'Església és arreu del món.

2. Però demanem-nos: com és possible per a nosaltres vincular-nos amb aquell testimoniatge, com pot arribar fins a nosaltres allò que van viure els Apòstols amb Jesús, allò que van escoltar d'Ell? Heus aquí el segon

significat del terme «apostolicitat». El Catecisme de l'Església catòlica afirma que l'Església és apostòlica perquè «guarda i transmet, amb l'ajuda de l'Esperit Sant que habita en ella, l'ensenyament, el bon dipòsit, i les paraules saludables que van sentir els Apòstols» (n. 857).

L'Església conserva al llarg dels segles aquest preciós tresor, que és la Sagrada Escriptura, la doctrina, els sacraments, el ministeri dels pastors, de manera que puguem ser fidels a Crist i participar en la seva mateixa vida. És com un riu que corre per la història, es desenvolupa, rega, però l'aigua que corre és sempre aquella que brolla de la font, i la font és el Crist mateix: Ell és el Ressuscitat, Ell és el Vivent, i les seves paraules no passen, perquè Ell no passa, Ell és viu, Ell avui és entre nosaltres aquí, Ell ens sent i nosaltres parlem amb Ell i Ell ens escolta, és al nostre cor. Jesús és amb nosaltres, avui! Aquesta és la bellesa de l'Església: la

presència de Jesucrist entre nosaltres. Pensem alguna vegada en com d'important és aquest do que Crist ens ha donat, el do de l'Església, on el podem trobar? Pensem alguna vegada en com és precisament l'Església en el seu camí al llarg dels segles -no obstant les dificultats, els problemes, les debilitats, els nostres pecats- qui ens transmet el missatge autèntic de Crist? Ens dóna la seguretat que allò que creiem és realment allò que el Crist ens ha comunicat?

3. L'últim pensament: l'Església és apostòlica perquè és enviada a portar l'Evangeli a tothom. Continua al camí de la història la missió mateixa que Jesús ha encomanat als Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a

la fi del món»(*Mt* 28, 19-21). Això és allò que Jesús ens ha dit que fem. Insisteixo en aquest aspecte de la missió, perquè Crist convida tots a «anar» a la trobada dels altres, ens envia, ens demana que ens belluguem per portar l'alegria de l'Evangeli. Una vegada més preguntem-nos: som missioners amb la nostra paraula, però sobretot amb la nostra vida cristiana, amb el nostre testimoniatge? O som cristians tancats en el nostre cor i en les nostres esglésies, cristians de sagristia? Cristians només de paraula, però que viuen com a pagans? Ens hem de fer aquestes preguntes, que no són un retret. Jo també m'ho dic a mi mateix: com sóc cristià, amb el testimoniatge realment?

L'Església té les seves arrels en l'ensenyament dels Apòstols, testimonis autèntics del Crist, però mira cap al futur, té la ferma

consciència de ser enviada -enviada per Jesús-, d'ésser missionera, portant el nom de Jesús amb la pregària, l'anunci i el testimoniatge. Una Església que es tanca en si mateixa i en el passat, una Església que mira només les petites regles de costums, d'actituds, és una Església que traeix la pròpia identitat; una Església tancada traeix la pròpia identitat! Llavors redescobrim avui tota la bellesa i la responsabilitat de ser Església apostòlica. I recordeu: Església apostòlica perquè preguem -primera tasca- i perquè anunciem l'Evangelí amb la nostra vida i amb les nostres paraules.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
lesglesia-te-les-arrels-en-lensenyament-
dels-apostols/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lesglesia-te-les-arrels-en-lensenyament-dels-apostols/) (07/08/2025)